

Gyermek-istentisztelet Pestszentlőrincen a lelkész szemével

A templom még üres, amikor megérkezem, sehol senki. Belépek, felkapcsolom a lámpákat. Szerencsére jó meleg van. Az ajtó mellől rám mosolyog a karácsonyfa. Alatta gondos kezek számtalan piros csomagot helyeztek el. Beülök egy pillanatra az első sorok valamelyikébe és egy pillanatig csak gyönyörködöm a látványban. Magamban elnyomok egy csendes köszönömöt a presbitereknek, akik tegnap idevarázsoltak mindent. Csak el ne felejtsem nekik ma még valóban megköszönni!



Aztán hirtelen kivágódik az ajtó, megérkezik az első gyermek és máris piros arccal, izgatottan kérdezi. „Ugye nem kezdődött még el?” Megnyugtatom, hogy nem maradt le semmiről, még egy kicsit korán is jött, de amire ezt kimondom már ott is batyukkal, csomagokkal, kikandikáló liszteszákokkal, tojástartóval, és mindenféle színes kutyüvel Anita és családja, hogy levezényeljék a mézeskalácssütést.

Kilenc után pár perccel a gyülekezeti teremben már minden készen áll. Asztalok összetolva keverőtálap és sütőformák mindenütt. Azután meghallok az első csapat hangos fecsegését és most már ötpercenként, nyílik az ajtó.

Egy óra múlva már nyakig lisztesek, tojásosak és elsősorban jókedvűek vagyunk. A magnóból karácsonyi zene szól. Egyre nagyobb a lelkesedés. A hagyományos karácsonyfa, Mikulás, csengő formájú kalácsok mellett megjelennek a delfin, kutya és cica alakúak is. A levegőben a gyömbérillat a fenyőgallyakéval keveredik. Lassan tizenegyet lesz. Beféle kell terelni a gyermekeket a templomba. Szerencsére sikerül gyorsan meggyőzni őket, hogy amíg bent leszünk nélkülük is megsül, amit készítettek. Majd megszólal a harang és felcsendülnek az orgonán az első akkordok. Hallom az ajtó előtt, hogy a templom zúg a várakozástól. A kisebbek mocorognak, a nagyobbak az utolsó hangokat próbálják a furulyáikon, a szülők pedig kétségbeesetten próbálnak rendet teremteni.

Belépek, és ahogy a padosorok mellett elhaladok csend lesz minden felé. Egyszerre vagyok fáradt és izgatott, várakozással tölt el az ünnep. Az én karácsonyom most kezdődik.

Megilletődve kulcsolják össze gyerekeink a kezeiket az imánál, egy nagyobb lányka két év körüli öccsének mutatja, mit kell tennie. A karácsonyi

történetet csillogó szemmel hallgatják, de a prédikációnál már látom, nem sokáig fognak nyugton ülni. Ezért rövidre is fogom. Azt hiszem az együttlét, a hangulat, az együtt töltött délelőtti többet mond úgyis minden elmondott szónál. „Végre!” – hallom az első sorból miközben arra biztatom őket, hogy ajándékozzanak meg bennünket, és persze a most születő kis Jézust is verseikkel, dalaikkal. Bátor és félszeg, hangos és alig hallható számok váltják egymást. Néha egész sorok cserélődnek fel vagy éppen maradnak ki, de úgy teszünk mindannyian, mintha mi sem történt volna. Büszke és, meghatott tekintetek, mosolygó arcok, amerre nézek. És már fogjuk is egymás kezét kicsik és kisebbek, szégyenlős kamaszok, felnőttek. Imádkozunk. Hangosan énekeljük és így is érezzük: „Ő leszen néktek Üdvözítőök...” Hirtelen egy hatalmas méhkas közepén találok magam, apró, türelmetlen kezek nyúlnak az ajándékok felé.

A bejáratnál aztán kezet rázok mindenkivel, boldog karácsonyt kívánunk. Valamiért most senki nem siet, így együtt kóstoljuk meg a kisült mézeskalácsokat, virslit eszünk, teát iszunk és beszélgetünk. Mielőtt észbe kapnék szinte három óra, és mennem kell, vár ma még egy szolgálat.

Szász Adrienne



Halász István Gyerekek szavalnak

*Gyerekek szájáról szólnak a rímek.
Tőlük hallom a saját verseimet
Áhítatos buzgalmuk megható
Szívükből tör elő a leírt szó.*

*Érzik, mi a gondolatom
Tudják, a jóság is hatalom
Bennük hallom viszont magam
minden szívdobbanásukban.*

*Érzelmekkel telten szállnak a szavak
A jóságnak, a szépnek adnak utat
Szívekből indulva szívekbe mennek
Úgy szeretnék adni az embereknek.*

Pestszentlőrinc, 2005. december 18.

Ételosztás hajléktalanoknak

Gyülekezetünk Lőrincen nem túl nagy, így anyagi lehetőségeink is korlátozottak, mégis fontosnak tartjuk mindannyian, hogy segítsünk a rászorulóknak. Ezért próbálkozunk időről időre újabb és újabb ötletekkel. Azt már nemcsak a híveink, de a Havanna lakótelepen élők is tudják, hogy folyamatosan gyűjtjük a jó állapotú ruhákat nehéz helyzetben levő családoknak. Karácsony előtt – legnagyobb meglepetésünkre – három nagy, felcímkézett csomag állt jókívánságokkal a templom bejárata előtt.

Két éve árulunk közepesen sérült értelmi fogyatékosok által készített kerámiákat, gyertyatartókat, és más apró ajándéktárgyakat, így juttatva őket némi anyagi forráshoz.

Szívesen mutatunk be erdélyi gyülekezetek nőszövetségei által készített varrottásokat, szalma-

díszeket. Természetesen meg is lehet ezeket vásárolni.

Ám 2005. december 29-én valami teljesen újba kezdtünk. A XVIII. kerületi Polgármesteri Hivatal anyagi támogatásával és a lőrinci hívek külön az erre a célra gyűjtött adományaiból ételosztást szerveztünk a kerületünkben és annak a környékén élő hajléktalanoknak. A hatvan liter babgulyás, mintegy százhusz embernek volt az aznapi meleg étele.

A helyszín a kerületi piac egy használaton kívüli helysége volt, ahol az adventi időszakban egyszer egy héten szeretetkonyha működik. Ezt bocsátotta rendelkezésünkre Hámori Tibor, a kerület alpolgármestere, aki Bodnár János képviselő úrral a szervezésben nagy segítségünkre volt. Örülünk, hogy az Óév utolsó csütörtökén segíthettünk.



Karácsony

A vers szerint akkor szép a karácsony, ha fehér hóba lép. Az idei évben aznap hiányzott a hó, az idő száraz és hideg volt. De annál melegebb és szeretet-teljesebb volt a hangulat kicsi tornyos templomunkban december 25-én, karácsony első napján. A megtelt templomban Szász Adrienne lelkész nő a pásztorok szolgálatáról, éberségükről, tettere kész-

ségükről beszélt. Az Úrvacsora vétele után keresztelőre került sor, amely még teljesebbé tette számunkra a Gyermek érkezése feletti örömet. Ezután mindannyian a gyülekezeti terembe mentünk, ahol teázás, kávézás közben hosszan beszélgettünk a régen látott ismerősökkel.

(-)

